

Arrest

**nr. 38 914 van 19 februari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 december 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, komt op 24 mei 2009 België binnen en dient op 25 mei 2009 een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken (hit eurodac) blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd in Griekenland op 23 april 2009.

Op 25 juni 2009 vragen de Belgische autoriteiten aan Griekenland de overname van verzoeker in toepassing van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 343/2003).

Op 30 juli 2009 richt de raadvrouw van verzoeker een brief tot de Dienst Vreemdelingenzaken waarin zij vraagt toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule vervat in artikel 3.2 van de Verordening 343/2003.

Bij gebrek aan antwoord van de Griekse asielinstanties wordt Griekenland op basis van artikel 18.7 van de Verordening 343/2003 geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname. Dit wordt op 23 september 2009 meegedeeld aan de Griekse autoriteiten.

Op 7 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten Z. A.

geboren te (...), op (in) 00.00.1989

van nationaliteit te zijn: Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 25/05/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1989.

Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft impliciet ingestemd met een Tacit Agreement dd 23/09/2009 waarin wordt gesteld dat Griekenland op datum van 25/08/2009 verantwoordelijk is geworden tot overname van bovengenoemde persoon.

Uit het Eurodacverslag van 25/05/2009 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat er zijn vingerafdrukken werden genomen op 23/04/2009. Betrokkene verklaart tijdens zijn interview dat hij Afghanistan verliet en dat hij via Turkije in Griekenland terecht kwam. Hij zegt dat hij er werd opgepakt en dat er zijn vingerafdrukken werden genomen. Hij verklaart dat hij er tien dagen werd opgesloten waarna hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Hij vroeg er geen asiel aan.

Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 25/05/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 25/06/2009 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 25/08/2009 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Griekenland laten weten via een Tacit Agreement op 23/09/2009.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze Richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk: “The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”)”

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Betrokkene moet dus kunnen bewijzen dat hij een echt risico op onmenselijke of vernederende behandelingen loopt. Een verklaring zonder bewijs of het feit dat men vreest eventueel aan onmenselijke of vernederende behandelingen onderworpen te worden, zonder dat het begin van bewijs wordt geleverd, wordt niet weerhouden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De bovengenoemde richtlijnen werden omgezet in het Grieks recht. Bijgevolg kan de conclusie worden getrokken dat de basisnormen die door deze richtlijnen worden voorzien eveneens gegarandeerd worden. Indien tekortkomingen worden vastgesteld kan men steeds beroep indienen bij een rechtbank.

Met het oog op de communautaire verplichtingen van Griekenland is het steeds mogelijk om een beroep in te dienen bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, de rechterlijke instelling van de Europese Unie, indien deze verplichtingen niet gerespecteerd worden. De Europese Commissie is eveneens bevoegd om maatregelen te nemen die moeten worden genomen indien de genoemde verplichtingen niet gerespecteerd worden. te bieden.

Griekenland stuurt geen asielzoekers terug naar hun land van herkomst terwijl de procedure nog hangende is. Griekenland respecteert ook het principe van niet-terugdrijving. (cfr. brief dd 26.02.2009 gestuurd door de Griekse overheden naar de Voorzitter van het Europees Comité ter voorkoming van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling). Ook staat vast dat ook na de verwerping van het asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waar men meent dat hun leven of vrijheid wordt bedreigd. Het EHRM stelt in haar arrest (zaak K.R.S. versus het Verenigd Koninkrijk dd 02/12/2008) dat Griekenland momenteel geen asielzoekers overdraagt aan Afghanistan, zodat betrokkene niet het risico loopt om, zonder behandeling van de asielaanvraag, naar het land van herkomst te worden teruggewezen. Het Hof vervolgt dat asielzoekers in alle gevallen het recht hebben om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitwijzing en het recht op toegang tot de procedure voor het EHRM om voorlopige maatregelen te bekomen in toepassing van art. 39 van de Verordening. Het Hof oordeelt dan ook dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van de Verordening (EG) Nr. 343 geen schending inhoudt van art. 3 van het EVRM.

De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514,16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009). Bijgevolg kan bij de behandeling van betrokkenes asielaanvraag in België geen rekening worden gehouden met de redenen waarom hij Afghanistan heeft verlaten vermits deze in de huidige fase van zijn asielprocedure niet relevant zijn omwille van het feit dat niet België verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag maar Griekenland.

Betrokkene heeft tijdens zijn interview op de dienst Vreemdelingenzaken dd 29/05/2009 geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat het de keuze was van de smokkelaar. Pas in een schrijven van betrokkenes advocaat dd 30/07/2009 vraagt betrokkene dat inzake zijn asielaanvraag artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 zou worden toegepast. Hij stelt dat hij in Griekenland nooit werd aangehouden door enige politie en dat er nooit vingerafdrukken werden genomen. Hij stelt dat hij zich uitdrukkelijk verzet tegen een nieuwe repatriëring naar Griekenland omdat hij vreest dat hij geen zekerheid zal hebben dat de waarborgen van de asielprocedure worden gerespecteerd en dat hij er geen opvang zal hebben en hij uiteindelijk zonder dat zijn asielaanvraag wordt onderzocht naar Afghanistan wordt teruggestuurd. Hij voegt eraan toe dat de situatie van asielzoekers in Griekenland erbarmelijk is. Ter ondersteuning van zijn verzoek verwijst hij naar twee rapporten van Human Rights Watch van 2008 ("Stuck in a Revolving door. Iraqis and other asylum seekers and migrants at the Greece/Turkey entrance to the European Union", november 2008 en "Left to survive, systematic failure to protect unaccompanied migrant children in Greece", december 2008), het rapport van 04.02.2009 van Thomas Hammarberg, commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa ("Report by Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Greece on 8-10 December 2008 - 4 february 2009"), het rapport van 15.02.2009 van de Greek Council for Refugees - ("The Dublin Dilemma - Burden Shifting and putting asylum seekers at risk") en een rapport van het UNHCR van 14.05.2009 ("The UN Refugee Agency expresses concern over proposed Presidential Decree on Asylum") en een brief van het UNHCR aan minister van migratie en asielbeleid

Turtelboom. Tot slot verwijst betrokkene nog naar een aantal persartikelen die handelen over de recente aanpassing van de Griekse asielwetgeving.

Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikels 3(2) en 15 van Verordening 3433/2003, kan het volgende worden gesteld. België is volgens artikel 3(2) niet verplicht om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen. Het staat de Belgische autoriteiten vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die Europa voor ogen heeft. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

De bewering van betrokkene als zou hij in Griekenland nooit zijn aangehouden door enige politie en dat er nooit vingerafdrukken werden genomen, zijn manifest onjuist omdat uit het Eurodacrapport van 25/05/2009 wel degelijk blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied is binnengekomen via Griekenland en dat er te Mytilini op 23/04/2009 zijn vingerafdrukken werden genomen.

Wat de opmerking van betrokkene betreft "dat hij zich uitdrukkelijk verzet tegen een "nieuwe" repatriëring naar Griekenland, dient te worden opgemerkt dat betrokkene nooit eerder door de Belgische autoriteiten werd gerepatriëerd naar Griekenland.

Wat de opmerking van betrokkene betreft "dat de Griekse autoriteiten niet eens enige garanties hebben gegeven dat hij bij zijn aankomst in Griekenland een asielprocedure kan indienen en indien hij dit kan, of deze zal worden behandeld", dient het volgende te worden opgemerkt.

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Hoewel betrokkene reeds in Griekenland was, heeft hij toen geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Aangezien betrokkene in Griekenland geen asielaanvraag indiende, zijn de beweringen van betrokkene m.b.t. het feit dat zijn rechten niet zullen worden gerespecteerd volstrekt hypothetisch.

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 blijkt uit informatie meegedeeld door de Griekse autoriteiten dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt, voor een periode van niet langer dan drie dagen, ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de Luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld (In de zeldzame gevallen dat deze verblijfstermijn werd overschreden, was deze overschrijding te wijten aan de slechte kwaliteit van de vingerafdrukken waardoor een nieuwe afname van de digitale afdrukken nodig was en deze moesten voorgelegd worden aan de Directie van Criminele Onderzoeken om grondig te worden onderzocht en ingegeven in de Eurodac-gegevensbank, in toepassing van Verordening (EG) Nr 343/2003). Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten, voor de het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In de Centra waar er geen psychologen en sociale assistenten zijn, worden alle problemen behandeld door het personeel van de Centra voor Geestelijke Gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. Ambtenaren en wetenschappelijk personeel van de bevoegde Prefecturen, alsook leden van de NGO's zoals "Artsen zonder Grenzen", de "Dokters van de Wereld", "Intervention Médicale" enz. zijn dagelijks aanwezig in de centra om alle problemen te behandelen en de levensomstandigheden te verbeteren. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden omwille van het loutere feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend. Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikelen 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een

administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielerzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Wat de kritiek van betrokkene betreft als zouden er ernstige problemen zijn in Griekenland zelfs met de nieuwe wetgeving die werd ingevoerd (o.a het ontbreken van een onafhankelijke beroepsinstantie en het feit dat er geen enkele verbetering is van het onderzoek van de aanvragen in eerste aanleg), dient het volgende te worden opgemerkt. Het presidentieel decreet 90/2008 (van juli 2008) voert de mogelijkheid in om juridische bijstand te bekomen wanneer een beroep wordt ingediend bij de Raad van State. Dit decreet heeft ook betrekking op de vasthoudingen op een welbepaalde plaats (de vasthouding is mogelijk in de gevallen die door de wet worden voorzien). Tegen de beslissing tot vasthouding kan een beroep worden ingediend bij de rechtbanken en bij de Minister van Binnenlandse Zaken. Voor de vasthouding wordt een maximale duur voorzien. De plaatsen waar de aanvragers worden vastgehouden zijn toegankelijk voor de vertegenwoordigers en de advocaten van het UNHCR en de NGO's. Het presidentieel decreet 81/2009 dat in juni 2009 werd gepubliceerd schaft de raden van beroep af voor de aanvragen die in eerste aanleg worden afgewezen maar voorziet dat de beroepen door de Raad van State zullen worden onderzocht. Het decreet voorziet ook een decentralisatie die de lokale politieoverheden in staat stellen om de asielaanvragen te onderzoeken.

Tijdens het interview op de dienst Vreemdelingenzaken verklaart betrokkene dat hij geen familie heeft in België of elders in Europa. In de hierboven vermelde brief van betrokkene advocaat dd 30/07/2009 laat betrokkene weten dat hij hier in België wel familie zou hebben. Ten eerste wordt de door betrokkene aangehaalde verwantschap niet aangetoond. Voorts is betrokkene echter niet afhankelijk van de hulp van deze vermeende familie in België. Betrokkene behoort niet tot het gezin van deze vermeende familieleden zoals gedefinieerd in art.2§1 van bovenvermelde verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze vermeende familie in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart dat hij gezond is.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.18§7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten. (2)"

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoeker indient tegen deze beslissing, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 35 668 van 10 december 2009.

Verzoeker dient bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een verzoekschrift in in toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Hof. Op 16 december 2009 deelt het Hof aan de Belgische overheden mee dat het wenselijk is om tot nader order verzoeker niet uit te wijzen naar Griekenland.

De op 21 december 2009 voorziene overdracht aan Griekenland wordt geannuleerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

- *schending van artikel 3,13 en 15 E.V.R.M.;*

schending van hetzij substantiële schending van art. 3§2 en 18§7 Dublin II Verordening;

schending van hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en een overschrijving of afwending van macht, onder meer een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 10§1 en 15 van de Europese Verordening 343/2003.

2.2.1. De verwerende partij steunt zich op:

een impliciet akkoord (tacit Agreement) van Griekenland naar aanleiding van de vraag tot overname die aan Griekenland werd gesteld op 16 september 2009 en waarop geen antwoord kwam (artikel 10(1) Dublin II Verordening). De spoed die gevraagd werd overeenkomstig artikel 17(2) Dublin II Verordening en het impliciete akkoord dat voortvloeit uit artikel 16(6) en 18(7) van de Dublin II Verordening, de

nieuwe wetgeving die de Griekse republiek heeft aangenomen omtrent de Dublin II verordeningen en de Europese Verordening m.b.t. de vluchteling- en beschermingsprocedures (nl. de Conventie van Genève, 28 juli 1951; de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van Europa van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van de onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de Richtlijn 2005/185/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet (gepubliceerd in het Griekse Staatsblad van juli 2008).), dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie. dat Griekenland de Conventie van Genève heeft ondertekend.

De argumenten van de Belgische Staat, om zich als niet verantwoordelijk te stellen voor de asielaanvraag van de verzoekende partij, zijn zuiver theoretische argumenten en houden geen rekening met de praktijk, waaruit duidelijk blijkt dat er in Griekenland een probleem is op basis van de vluchtelingen- en beschermingsprocedures, zelfs al is Griekenland een volwaardig lid van de Europese Unie, heeft men de wetgeving aangepast en internationale verdragen ondertekend.

De effectieve gewaarborgde bescherming die wordt opgelegd door de Verdragen, Richtlijnen moet ook in de praktijk worden omgezet. Uit rapporten na het omzetten van de internationale wetgeving in de nationale wetgeving, blijkt duidelijk dat de Griekse praktijk anders is.

Het UNCHR drukte, bij monde van heer Wilbert van Hövell, Regionaal vertegenwoordiger van UNHCR, haar bezorgdheid omtrent de situatie van de (kandidaat-)vluchtelingen uit in een brief aan Minister Turtelboom, dd. 2 april 2009.

Ook het nieuwe voorstel voor een Presidentieel Decreet omtrent asiel baart het UNHCR zorgen. Dit wordt weergegeven in een nieuw rapport van 14 mei 2009 "The UN Refugee Agency expresses concern over proposed Presidential Decree on Asylum" (www.unhcr.org). Dit rapport geeft duidelijk weer dat er ernstige problemen zijn in Griekenland en zelfs met de nieuwe wetgeving die werd ingevoerd, o.a. het ontbreken van een onafhankelijke beroepsinstantie en het feit dat er geen enkele verbetering is van het onderzoek van de aanvragen in eerste aanleg (eerst instantie).

Reeds voordien werd dit alles bevestigd door Thomas Hammarberg, Commissioner van de Raad van Europa, Mensen Rechten, naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8 en 10 december 2008.

Uit de vaststelling van de heer Hammarberg blijkt duidelijk dat er geen enkele garantie is dat de verzoekende partij een asielaanvraag zal kunnen indienen wanneer hij naar Griekenland wordt gerepatriëerd, noch dat deze aanvraag correct zal behandeld worden. Dit wil zeggen dat de hij zal kunnen beroep doen op een effectief rechtsmiddel, nl. de garantie van de aanwezigheid van een tolk, mogelijkheid om tijdig beroep te doen op rechtsbijstand, mogelijkheid om beroep aan te tekenen tegen een eventuele negatieve beslissing omtrent de asielaanvraag in eerste aanleg.

De situaties die de heer Hammarberg aanhaalt zijn geen hypothetische situaties, maar harde realiteit.

Ook Human Rights Watch hekelt de situatie in Griekenland in twee rapporten die verschenen eind 2008, nl. HRW *Stuck in a Revolving Door, Iraqis and Other Asylum Seekers and Migrants at the Greece/Turkey Entrance to the European Union*, november 2008 en HRW, *Left to Survive, Systematic Failure to Protect Unaccompanied Migrant Children in Greece*, december 2008.

De situatie is sedertdien nog niet verbeterd, integendeel.

De verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2009 (nr. 35658, 48225/V):

'La décision attaquée se base essentiellement sur des considérations de type général pour justifier que la partie adverse décide de ne pas faire application de la clause de souveraineté prévue par l'article 3.2 du Règlement Dublin et de ne pas examiner la demande d'asile introduite par le requérant, affirmant qu'un certain nombre de principes en matière d'asile sont respectés par les autorités grecques, alors que la requête cite les rapports de nombreuses autorités internationales qui déplorent tant l'absence de garanties juridiques qui caractérise la procédure mise en oeuvre par les autorités grecques chargées de l'examen des demandes d'asile que les conditions d'accueil des demandeurs d'asile largement déficientes. Or, ces autorités internationales, dont les prises de positions sont de notoriété publique, que le Conseil a déjà eu l'occasion de citer à de nombreuses reprises dans plusieurs arrêts récents et que la partie adverse ne peut dès lors ignorer, font autorité en matière d'asile et de protection des droits humains. En conséquence, le Conseil estime que la partie adverse a manqué à son obligation de motivation des actes administratifs ainsi qu'au principe de bonne administration, tenant du devoir de soin dans la préparation d'une décision administrative, dès lors qu'elle n'évoque et ne rencontre pas une seule de ces sources critiques, qu'elle passe totalement sous silence, et qu'elle ne dispose en outre d'aucune information des autorités grecques au sujet de la situation particulière du requérant en Grèce.'
In dezelfde zin werd ook geoordeeld in het arrest nr. 35631 van 10 december 2009 (48220/V).

2.1.2. De verwerende partij en de Griekse overheid verwijzen steeds naar de Griekse wetgeving die gewijzigd is de zomer van 2008 en de ondertekening van Griekenland van internationale verdragen. Men verwijst naar alle 'beloftes' die de Griekse overheid maakt, en hoe het allemaal is volgens het op papier staat, maar de realiteit is echter anders.

"According to our interview partners the Greek asylum law and asylum system is 'fair on paper', but in practice it does not seem to be implemented as it should be."

(Caritas Oostenrijk, zie verder, pagina 12, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a93fbb2.html>)

Indien de verzoekende partij überhaupt een asielaanvraag kan indienen, is er geen enkele garantie dat hij de nodige uitleg zal krijgen.

Dit werd reeds uitvoerig uiteengezet in het rapport van de Greek Council for Refugees 'The Dublin Dilemma - "Burden shifting" and putting asylum seekers at risk', dd. 15 februari 2009. Opnieuw wordt dit bevestigd in een schrijven van de heer Alekos Anastasiou, van de Greek Council for Refugees aan de raadvrouw van de verzoekende partij, dd. 9 juni 2009 (stuk 2).

In juli 2009 werd de Griekse (asiel)wetgeving opnieuw aangepast. Deze keer is er geen beroepsmogelijkheid ten gronde, enkel een formalistisch, administratief beroep waarbij de vluchtmotieven van de kandidaat - asielzoekers niet wordt in overweging genomen.

Dit wordt ook bevestigd door meer recente rapporten, nl. van Caritas Oostenrijk en het Rode Kruis, dd. « The situation of persons returned by Austria to Greece under the Dublin Regularion. - Report on a joint Fact-Finding Mission to Greece, May 23rd - 28th 2009 », gepubliceerd op 17 augustus 2009 .

« Therefore the access to the Greek asylum procedure seems to be rather easy compared to other migrants. Nevertheless there seem to be other serious problems for these people, mainly caused by lacking procedural guarantees, information, translation and resources for legal counseling. This apparently very frequently leads to a premature abortion of the asylum procedure, a failure to lodge an appeal within the 30 day deadline and other programs. » (pagina 8)

« Each police officer is supposed to conduct 20 to 25 interviews per day according to police guidelines⁵². This entails very brief interviews which comprise only about two questions per asylum seeker. Dublin returnees are usually only asked to write down a few lines in their own languages about the reason(s) for their flight to Greece. There is usually no interview no interpretation available at the airport. Some asylum seekers told us that they were not even asked to write down anything. Generally, there does not seem to be nearly enough information - let alone in the mother tongues of the asylum seekers - about the procedure, the possibilities for accommodation and support and for legal counseling. First instance decisions are standardized, one-page, copy-pasted forms which are issued only in Greek. Country of Origin Information is not collected and used by the first instance. The decisions do not contain any reference to individual asylum cases, and generally state that the asylum seeker migrated for economic reasons and lacks valid grounds for refugee status.

In 2008 the recognition rate of the first instance was 0.05 percent

However, the Appeals Board was abolished by presidential decree 81/09 which entered into force on July 20th 2009⁶². This means that asylum seekers (Dublin returnees) whose claims have been rejected by the first instance can now only turn to the Greek Council of State (CoS), which was hitherto the third instance asylum authority. The CoS does not review the substance of asylum claims, it can only annul first instance decisions⁶⁴. Additionally the procedure before the CoS takes many years, requires legal support by a lawyer and is very costly. This means that in the future the vast majority of asylum seekers might not have the substance of their claims examined and could be unable to afford an appeal to the CoS against the negative first instance decision.

information -in their language- on the asylum procedures, their rights and obligations, no such information is being given, orally or in writing.

All 'Dublin returnees' should refer themselves to the Central Aliens Division in order to declare a permanent residence. Those persons who are not able to find an address and declare it to the authorities are particularly disadvantaged because the new presidential decree 90/2008 allows the authorities to presume a silent resignation of their asylum claim. The authorities have furthermore the possibility to interrupt - in these cases - the asylum claim procedure. This legal provision in combination to the inability of the Greek authorities to provide immediate shelter facilities to "Dublin returnees" clearly deviate from the proper implementation of the reception standards (pagina 13- 14, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a93fbb2.html>)

De verzoekende partij is uiterst slecht behandeld in Griekenland. Opgesloten gedurende 10 dagen, geen enige mogelijkheid om asiel aan te vragen etc.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, weldegelijk geprobeerd om oplossingen te zoeken in Griekenland, maar die zijn er niet.

De verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2009 (nr. 35658, 48225/V)

'Le Conseil observe encore qu'il ne ressort aucunement du dossier administratif ou de la décision dont la suspension est demandée, que la partie adverse aurait demandé ou obtenu des informations des autorités grecques quant au stade d'examen de la demande d'asile du requérant et de l'accueil qui lui serait réservé en cas de retour en Grèce. Au contraire, la décision attaquée se borne à indiquer que les autorités grecques n'ont adressé aucune réponse à la demande de reprise en charge du requérant, ce qui, si cela ne soulève aucun problème quant au transfert, ainsi que la décision le rappelle, pose question quant à l'appréciation de la situation particulière du requérant par les autorités belges.'

In dezelfde zin werd ook geoordeeld in het arrest nr. 35631 van 10 december 2009 (48220/V).

Beide arresten werden uitgesproken op dezelfde dag dan het arrest m.b.t. de verzoekende partij. Alleen betreffen dit twee arresten door de Franstalige kamer van de RvV en is de proceduretaal van de verzoekende partij Nederlands.

Op 9 september 2009 het Bundesverfassungsgericht in Duitsland heeft de schorsing uitgesproken van de beslissing tot repatriëring naar Griekenland in het kader van de Dublin II Verordening en dit in afwachting van de zaak ten gronde.

vrije vertaling deel van het persbericht.

"... Het Bezwaar zou noch duidelijk ontoelaatbaar, noch duidelijk ongegrond zijn. Het leidt tot onderzoek, of de vermeldingen bij art. 16a par. 2 GG in het voormelde vonnis, over de grondwettelijk aangeboden uitzonderingen van uitsluiting van de voorlopige rechtsbescherming tegen de uitwijzing van aanvragers moeten gepreciseerd worden voor de behandeling van het asielverzoek van bevoegde derde staten, en verduidelijken of het in deze stand van zaken denkbaar is dat de uitwijzing van een asielaanvrager naar een lidstaat van de Europese Unie in voorlopige rechtsbescherming kan omgezet mag worden, zoals volgens Europa en de Dublin II verordening mogelijk is.

Daarbij kan de vraag naar voor komen, welke uitwerkingen de Europese Grondwet van solidariteit, die in het kader van vrijheid, veiligheid en het recht ook voor een gemeenschappelijke asielpolitiek kan gelden, waarbij er grote overbelasting is van het asielsysteem van een lidstaat op de rechten van de afzonderlijke asielaanvragers en op het interpreteren van de basiswet

Voor het uitvaardigen van een tijdelijk bevel was doorslaggevend dat de aanvrager - gesteund door ernstig te nemen bronnen - vreest dat een reglementaire registratie in Griekenland momenteel onmogelijk kan zijn voor hem, en dat hij daardoor, als het tijdelijk bevel niet gegeven wordt, niet meer bereikbaar zou zijn voor het proces in de hoofdzaak, zodat hij daar geen resultaat meer zou kunnen bereiken." (stuk 3)

Opnieuw heeft het Bundesverfassungsgericht een gelijkwaardige beslissing genomen, nl. op 8 december 2009 (stuk 4).

Op basis van het hierboven staande, heeft de verzoekende partij dan ook de plicht om de asielaanvraag van de verzoekende partij te aanvaarden.

Hij verzoekt dan ook aan de Belgische Staat om zich op de humanitaire clausule te steun en zijn asielaanvraag in overweging te nemen (artikel 15 van de Dublin II Verordening)."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit artikel 3, §2 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003) geen verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de Verordening 343/2003, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag.

Verzoeker toont evenmin aan dat artikel 15 van de Verordening 343/2003 miskend werd. Het is immers niet betwist dat de Griekse autoriteiten geen verzoek hebben gericht aan de bevoegde Belgische diensten om de asielaanvraag van verzoeker om humanitaire redenen in België te behandelen.

In de bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk en uitvoerig ingegaan op dit verzoek dat reeds op 30 juli 2009 werd geuit bij schrijven van verzoekers advocaat. Er wordt aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik maken van de door artikel 3 §2 en 15 van de Verordening 343/2003 geboden mogelijkheid. Doordat verzoeker de EU-grens met Griekenland heeft overschreden, is die lidstaat conform artikel 10, §1 van de Verordening 343/2003 de bevoegde lidstaat om de asielaanvraag te behandelen. Deze verordening voorziet niet dat de bevoegde lidstaat de behandeling van de asielaanvraag zou verliezen indien niet expliciet wordt ingegaan op het verzoek tot terugname. Integendeel voorziet de Verordening 343/2003 in artikel 18, §7 dat die bevoegdheid onaangetaast blijft. Artikel 10 van de Verordening 343/2003 bepaalt dat wanneer is vastgesteld dat een asielzoeker op

illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via land, zee of lucht of komende vanuit een derde land, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat berust.

Griekenland heeft overeenkomstig de Verordening 343/2003 de verplichting om verzoeker over te nemen. België heeft als lidstaat niet de wettelijke mogelijkheid om controle uit te oefenen op een andere lidstaat, evenmin kan van een lidstaat worden verwacht de toepassing van de Europese reglementering door een andere lidstaat te evalueren. België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling.

Alle lidstaten passen overigens de Verordening 343/2003 toe en ook de overdracht van asielzoekers naar Griekenland. Noch het Hof van Justitie, noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft de lidstaten immers een algemeen verbod van overdracht aan Griekenland opgelegd. Verzoeker toont niet aan dat de regelgeving die thans in Griekenland geldt om zijn vluchtelingenstatus vast te stellen hem zou worden ontkend, evenmin als de rechten en plichten die hieruit voortvloeien.

Verzoeker toont niet in concreto aan op welke wijze de artikelen 3, 13 en 15 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) zouden geschonden worden. Verwerende partij besluit dat verzoekers stelling als zouden zijn rechten in Griekenland worden geschonden, louter hypothetisch is. Verzoeker dient zijn rechten in Griekenland uit te putten en zo hij er onregelmatig zou worden behandeld of zo zijn asielaanvraag er niet zou worden behandeld –wat geenszins vaststaat- kan hij zich nog steeds tot de hogere autoriteiten wenden om zijn recht te verkrijgen.

2.1.3. In de repliekmemoërie volhardt verzoeker in het inleidend verzoekschrift en deelt mee dat de procedure voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verder gezet wordt, nu dit Hof op 16 december 2009 de schorsing van de overdracht naar Griekenland van verzoeker heeft uitgesproken tot verdere informatie.

2.1.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 13 en 15 van het EVRM, stelt de Raad vast dat hij de schending van deze artikelen niet met concrete gegevens uiteenzet. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Waar verzoeker in het eerste middel vraagt *“Hij verzoekt dan ook aan de Belgische Staat om zich op de humanitaire clausule te steunen en zijn asielaanvraag in overweging te nemen (artikel 15 van de Dublin II Verordening)”*, merkt de Raad op dat enkel verwerende partij bevoegd is om te oordelen over een dergelijk verzoek. In voorliggend geschil treedt de Raad overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om te beslissen dat de Belgische staat de asielaanvraag van verzoeker in overweging dient te nemen op basis van artikel 15 van de Verordening 343/2003.

2.1.5. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM. In het tweede middel voert hij eveneens de schending aan van artikel 3 van het EVRM, er wordt bijgevolg verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

2.1.6. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3.2 van de Verordening 343/2003. Dit artikel bepaalt dat elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek kan behandelen, ook al is hij daartoe niet verplicht. Verzoeker meent dat de Belgische staat zijn asielverzoek had moeten behandelen omdat een correcte behandeling van zijn asielaanvraag in Griekenland niet verzekerd is.

De Raad stelt vast dat de in artikel 3.2 van de Verordening 343/2003 voorziene zogenaamde soevereiniteitsclausule, in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielerzoek steeds "kan" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische Staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele kandidaat-vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielerzoek behandelt wenst te zien. Verwerende partij heeft de door verzoeker tijdens zijn Dublin-interview aangebrachte gegevens beoordeeld en heeft in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven waarom hij geen beroep wenst te doen op de in artikel 3.2 van de Verordening 34/2003 vervatte mogelijkheid. Dit artikel scheidt op zich geen verdere verplichtingen in hoofde van verwerende partij. Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de redenen waarom verwerende partij geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3.2 van de Verordening 343/2003 laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 15 van de Verordening 343/2003. Dit artikel bepaalt dat iedere lidstaat, wanneer hij niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, gezinsleden en andere familieleden kan herenigen op humanitaire gronden en dat in dat geval deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielerzoek van de betrokkene behandelt. Dit is de zogenaamde humanitaire clausule.

Verzoeker laat evenwel na om aan te tonen dat hij valt onder één van de in artikel 15 van de Verordening 343/2003 bedoelde situaties en toont evenmin aan dat de Griekse autoriteiten een verzoek zouden gericht hebben tot de bevoegde Belgische diensten om de asielaanvraag van verzoeker om humanitaire redenen in België te behandelen, zoals voormeld artikel 15 van de Verordening 343/2003 vereist. In de bestreden beslissing wordt bovendien uitdrukkelijk vermeld dat de door verzoeker aangehaalde verwantschap niet wordt aangetoond en dat hij niet afhankelijk is van de hulp van deze vermeende familie in België. Hij behoort bovendien niet tot het gezin van deze vermeende familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2, i) van de Verordening 343/2003.

De schending van de artikelen 3.2 en 15 van de Verordening 343/2003 kan niet worden aangenomen.

Verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 10.1 en 18.7 van de Verordening 343/2003. Artikel 10.1 luidt als volgt:

"Wanneer is vastgesteld (...) dat een asielerzoek op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielerzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden."

Verzoeker betwist niet dat hij via Griekenland de Europese Unie is binnengekomen. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat Griekenland de verantwoordelijke lidstaat is, zodat niet wordt ingezien hoe de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 10.1 van de Verordening 343/2003.

Artikel 18.7 luidt als volgt:

"Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst."

Uit de stukken van het dossier blijkt dat Griekenland de voorziene termijn zonder reactie heeft laten verstrijken. Op grond van deze bepaling wordt aangenomen dat dit gelijk staat met een aanvaarding van het overnameverzoek en uit de stukken van het dossier blijkt dat de Belgische autoriteiten dit op 23 september 2009 aan de Griekse autoriteiten hebben meegedeeld. Verzoeker toont niet aan in welk opzicht deze bepaling wordt geschonden door de bestreden beslissing. In de mate waarin verzoeker zou bedoelen dat Griekenland zijn verplichting om verzoeker over te nemen en te zorgen voor passende regelingen van de aankomst, niet zou nakomen, merkt de Raad op dat dit hypothetisch is en dat alleszins in de huidige stand van de procedure geen schending van artikel 18.7 van de Verordening 343/2003 kan worden aangenomen. In de mate waarin verzoeker wijst op de mogelijke problemen in Griekenland inzake de opvang van asielzoekers, wordt verwezen naar hetgeen verder wordt overwogen.

De schending van de artikelen 10.1 en 18.7 van de Verordening 343/2003 kan evenmin worden aangenomen.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet schrijft ondermeer voor dat zodra de vreemdeling in het Rijk een asielaanvraag indient, de staatssecretaris of zijn gemachtigde met toepassing van de Europese regelgeving overgaat tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor het behandelen van het asielverzoek. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, richt de staatssecretaris zich tot de verantwoordelijke staat met het verzoek om de betrokkene over te nemen. Gelet op voorgaande bespreking waaruit blijkt dat de door verzoeker aangevoerde bepalingen van de Verordening 343/2003 niet geschonden zijn, stelt de Raad vast dat evenmin een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

De Raad stelt overigens vast dat verzoeker niet aanduidt welke paragraaf van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet hij geschonden acht.

Verzoeker meent, in weerwil van deze nationale en Europese bepalingen, dat België uit eigen beweging zich toch verantwoordelijk had moeten verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker: hij verwijst in dit verband naar verscheidene rapporten om aan te tonen dat de omzetting van internationale wetgeving in Griekse nationale wetgeving in de praktijk anders is en dat er geen gewaarborgde bescherming is. Tevens meent verzoeker dat Griekenland zijn "beloftes" niet nakomt. Hij verwijst naar een brief van 2 april 2009 van de vertegenwoordiger van het UNHCR aan de toenmalige minister van Migratie- en asielbeleid, naar het rapport van het UNHCR van 14 mei 2009 waarin het nieuwe voorstel van een Grieks presidentieel Decreet omtrent asiel wordt besproken, naar het verslag van de heer Hammarberg van de Raad van Europa van december 2008, naar twee rapporten van Human Rights Watch van eind 2008 en naar rechtspraak van de Raad van 10 december 2009. Verzoeker vervolgt met een verwijzing naar het rapport van de Greek Council for Refugees van 15 februari 2009 en een schrijven van 9 juni 2009 van de voorzitter van deze Council gericht tot verzoekers advocaat, naar een rapport van Caritas Oostenrijk en het Rode Kruis van 17 augustus 2009 over de recente wijzigingen in de Griekse asielprocedure, naar rechtspraak van de Raad van 10 december 2009 en naar rechtspraak van het Bundesverfassungsgericht in Duitsland van 9 september 2009.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn interview op 29 mei 2009 verklaard heeft geen asiel te hebben aangevraagd in Griekenland en dat België de keuze van de smokkelaar was. Verzoeker verklaarde in Griekenland te zijn opgepakt en er tien dagen te zijn opgesloten: zijn vingerafdrukken werden er genomen en hij kreeg een bevel om het land te verlaten. In de brief van 30 juli 2009 bevestigt de advocaat van verzoeker dit relaas en vraagt de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Uit de stukken van het dossier blijkt dus niet dat verzoeker zou hebben aangetoond geen asielaanvraag te kunnen indienen tijdens zijn verblijf in Griekenland. Door het aanhalen van voormelde rapporten die weliswaar aantonen dat het in de praktijk niet altijd even vlot verloopt in Griekenland, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Griekenland uitgesloten zou worden van toegang tot de asielprocedure. De rapporten en verslagen waarnaar verzoeker verwijst bevatten inderdaad ondermeer een kritische doorlichting van het Griekse asielsysteem en wijzen in specifieke gevallen op een aantal functionele tekortkomingen, maar laten evenwel niet toe vast te stellen dat verzoeker in Griekenland uitgesloten zal worden van toegang tot de asielprocedure of zal onderworpen worden aan foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verder dienen de Belgische autoriteiten ervan uit te gaan dat Griekenland de in de bestreden beslissing aangehaalde Verdragen en Richtlijnen zal respecteren bij de terugname van verzoeker (cf. EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *"The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives."*). Ten slotte dient er nog op gewezen te worden dat indien de Griekse overheden alsnog in de praktijk in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook via gerechtelijke weg kan afgedwongen worden in Griekenland (cf. EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *"Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such."*).

Daarnaast wordt vastgesteld dat het feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een aantal gevallen waaronder voorliggende zaak de overheid verzocht - met het oog op een goed verloop van de procedure voor het Hof - een vreemdeling tijdelijk niet naar Griekenland over te brengen evenmin toelaat vast te stellen dat de door verzoeker aangevoerde bepalingen geschonden zijn of dat hij zelf in Griekenland niet op een correcte wijze zal behandeld worden. Dit betreft immers enkel een "interim measure" voorzien in "Rule 39" van de "Rules of Court" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens". Dit is een maatregel die genomen wordt in afwachting van de behandeling van het verzoekschrift door het Europees Hof.

Het feit dat door een Duits rechtscollege en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in het kader van procedures in afwachting van een procedure ten gronde of in procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid beslist werd geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont aan dat het in specifieke gevallen aangewezen was om alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de Verordening 343/2003/EG, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen, maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoeker het slachtoffer dreigt te worden van een terugleiding naar zijn land van herkomst zonder dat zijn asielerzoek zou behandeld worden of dat hij het slachtoffer zou worden van handelingen die als voldoende zwaarwichtig kunnen worden beschouwd om ze te kunnen omschrijven als mensenrechtenschendingen in Griekenland. Inzake verzoekers verwijzing naar arresten van de Raad in uiterst dringende noodzakelijkheid, wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat aan te tonen in welk opzicht deze zaken identiek zouden zijn aan zijn situatie.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL

Schending van artikel 3 E.V.R.M;

Schending van het non-refoulement beginsel;

schending van artikel 33 (1) van de conventie van Genève betreffende het Statuut van Vluchtelingen van 28 Juli 1951;

schending van artikel 3 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 DECEMBER 1984;

2.2.1. De verzoekende partij is afkomstig uit Afghanistan, alwaar er tot op heden een oorlog woedt.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, repatrieert Griekenland weldegelijk vluchtelingen naar hun land van herkomst.

Dit werd ook bevestigd in het rapport van Human Rights Watch van 12 november 2009 (<http://www.hrw.org/en/node/86025>).

Het rapport stelt dat het dysfunctionele asielsysteem en detentiemisbruiken de Europese en Internationale regelgeving schenden. Ondanks de veelvuldige kritiek op het Griekse asielbeleid bleef de Europese Commissie tot nu toe stilzitten en riep ze de Griekse autoriteiten niet op het matje.

Eind oktober 2009 stelden de 'Norwegian Helsinki Committee', de 'Norwegian Organisation for Asylum Seekers' en de Griekse organisatie 'Aitima' een rapport voor over illegale deportaties van vluchtelingen door

(Griekenland <http://www.statewatch.org/news/2009/oct/greece-illegal-deportations.pdf>).

Het geeft de ervaringen weer van asielzoekers die tijdens de nacht gedepoteerd werden naar Turkije en die kans niet kregen om hun asielaanvraag te laten onderzoeken (en dus hun nood aan bescherming) in een Europees land. In Turkije lopen ze het gevaar teruggestuurd te worden naar hun land van herkomst alwaar ze vervolging vrezen. Het rapport stelt enkele aanbevelingen. Een van die punten omvat de opschorting door de Europese landen van uitleveringen van asielzoekers aan Griekenland op basis van de Dublin II Verordening. Het non-refoulement beginsel, zoals opgenomen in de Conventie van Genève van 1951, zou immers kunnen geschonden worden.

Het feit dat Griekenland lid is van de Raad van Europa en de internationale wetgeving zou opgezet hebben in nationale wetgeving, stelt de Belgische autoriteiten er niet van vrij om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM oordeelde in de zaak T.I. c/ Verenigd Koninkrijk (07/02/2000):

« La Cour estime en l'espèce, le refoulement indirect vers un pays intermédiaire qui se trouve être également un Etat contractant n'a aucune incidence sur la responsabilité du Royaume-Uni, qui doit veiller à ne pas exposer le requérant à un traitement contraire à l'article 3 de la Convention par sa décision d'expulser. Dans ce contexte, le Royaume-Uni ne peut pas non plus s'appuyer d'office sur le système établi par la Convention de Dublin pour attribuer, au sein des pays européens, la responsabilité de statuer sur les demandes d'asile. »

De Griekse autoriteiten heeft in casu geen garanties gegeven dat de verzoekende partij een asielpcedure kan indienen en indien hij dit kan, of deze zal worden behandeld. De verwerende partij steunt zich op het impliciete akkoord overeenkomstig artikel 18 (7) van de Dublin II Verordening.

Volgens de verwerende partij is dit niet nodig, gezien deze garanties impliciet in de Dublin II Verordening vervat zitten ... De verwerende partij is steeds verplicht om na te gaan of een repatriëring van een persoon naar gelijk welk land een schending van artikel 3 E.V.R.M. kan tot gevolg hebben.

Er dient ook verwezen te worden naar een interim measure die door het EHRM is toegekend op 22 januari 2009 in een zogenaamde Dublin / Griekenland - zaak (Ali Mohamed tegen Frankrijk, nr. 44989/08) waarbij een Somaliër werd teruggezonden naar Turkije door Griekenland en Turkije heeft deze persoon teruggestuurd naar Somalië.

Ook in het Rapport van Thomas Hammarberg wordt het risico van "refoulement" duidelijk aangekaart onder de titel "refoulement en chaîne"

-We challenge European governments to immediately stop all returns to Greece under the Dublin II regulations, in order to respect the recommendations made by UNHCR in April 2008. This is not a question related to immigration policy, but a question of basic rights, says Berit Lindeman in the Norwegian Helsinki Committee. Het Hof acht hier de indirecte terugzending naar een tussenkomend land, dat eveneens een contracterend land is, geen enkel gevolg heeft op de verantwoordelijkheid van het Verenigd Koninkrijk, dat erop moet toezien dat de verzoekende partij niet wordt blootgesteld aan een behandeling die in tegenstelling is met artikel 3 van de Conventie, door haar beslissing uit te wijzen. In deze context, mag het Verenigd Koninkrijk ook niet ambtshalve steunen op het systeem dat de Conventie van Dublin heeft opgezet om, binnen de Europese landen, de verantwoordelijkheid om uitspraak te doen over asielaanvragen, toe te kennen.

2.2.3. Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsten waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

De verzoekende partij is een Afghaan. Aldaar is een ernstig oorlogssituatie, bovendien heeft hij moeten vluchten omwille van persoonlijke problemen met de Taliban.

Een overdracht aan Griekenland, in casu met impliciet akkoord van Griekenland, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

Bovendien lijkt de toekomst verontrustend:

"Greek Government's "Six-point plan" for the war against immigrants in the Aegean, Article of Deputy Foreign Minister Valinakis in the Athens daily "Kathimerini". (<http://clandestinenglish.wordpress.com/2009/06/23/greek-governments-six-point-plan-for-the-war-against-immigrants-in-the-aegean/>, juni 2009)

Een overdracht aan Griekenland van de verzoekende partij, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M."

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat Griekenland verdragspartij is bij de Verordening 343/2003 en bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie). Tevens is Griekenland partij bij het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Doordat verzoeker de EU-grens met Griekenland heeft overschreden, is die lidstaat conform artikel 10, §1 van de Verordening 343/2003 de bevoegde lidstaat om de asielaanvraag te behandelen. Deze Verordening voorziet niet dat de bevoegde lidstaat de verantwoordelijkheid zou verliezen indien niet expliciet wordt ingegaan op het verzoek tot terugname. Integendeel voorziet de verordening in artikel 18, §7 dat die bevoegdheid onaangetaast blijft. Verzoeker kan niet ontkennen dat de Griekse autoriteiten hoe dan ook gehouden zijn hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen. Wanneer verzoeker meent dat dit niet het geval zou zijn, kan hij zich nog steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog zijn rechten te verkrijgen. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat er voor hem persoonlijk een reëel risico dreigt op een slechte of niet correcte behandeling en dit allerminst gezien de garanties verleend door de Griekse overheid.

Er is voldaan aan artikel 3 van het EVRM wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan door de verwerende partij die uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. Bovendien laat verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoeker niet verplicht om terug te keren naar het land van herkomst maar enkel de overdracht van verzoeker aan de Griekse autoriteiten inhoudt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij naar Afghanistan zou worden gerepatriëerd, dit gegeven wordt overigens ondersteund door het feit dat verzoeker reeds minstens tien dagen in Griekenland heeft verbleven. Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Verder laat verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt begrepen *“die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht”*. Het Hof van Cassatie oordeelde reeds dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken *“in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven”*. Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

2.2.3. In de repliekmemoire volhardt verzoeker in het inleidend verzoekschrift en deelt mee dat de procedure voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verder gezet wordt, nu dit Hof op 16 december 2009 de schorsing van de overdracht naar Griekenland van verzoeker heeft uitgesproken tot verdere informatie.

2.2.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, van artikel 3 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984 en van het non-refoulementbeginsel, omdat hij meent dat hij na een overdracht aan Griekenland het slachtoffer zal zijn van een onmenselijke en vernederende behandeling en hij zal teruggewezen worden naar Afghanistan.

De Raad herhaalt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn interview op 29 mei 2009 verklaard heeft geen asiel te hebben aangevraagd in Griekenland en dat België de keuze van de smokkelaar was. Verzoeker verklaarde in Griekenland te zijn opgepakt en er tien dagen te zijn opgesloten: zijn vingerafdrukken werden er genomen en hij kreeg een bevel om het land te verlaten. In de brief van 30 juli 2009 bevestigt de advocaat van verzoeker deze gegevens en vermeldt onder andere *“we hadden geen zin meer om er asiel aan te vragen”* en *“er werd niet gevraagd om asiel aan te vragen”*.

De Raad stelt vast dat hieruit niet blijkt dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend of verhinderd werd een asielaanvraag in te dienen of dat het niet kunnen indienen van een asielaanvraag de reden was van zijn komst naar België. Verder stelt de Raad vast dat de Griekse autoriteiten gedurende de periode waarin verzoeker verbleef in Griekenland geen pogingen ondernomen hebben om hem zonder meer te repatriëren naar Afghanistan, integendeel, hij werd vrijgelaten met een bevel om het grondgebied te verlaten waarna verzoeker vrijwillig naar België kwam.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar het feit dat er geen garanties zijn dat hij bij zijn aankomst een asielaanvraag zal kunnen indienen en hij hierdoor het risico loopt naar zijn land van herkomst teruggestuurd te worden, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

De Raad wijst er tevens op dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven dat de richtlijn 2003/9/EG, de richtlijn 2004/83/EG en de richtlijn 2005/85/EG in het Griekse recht zijn omgezet. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd

Koninkrijk: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives”* en dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook via gerechtelijke weg kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such.*” Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat.

Verzoeker voert aan dat hij toch het risico loopt om, zonder dat zijn asielerzoek werd behandeld, teruggestuurd te worden naar Afghanistan. Hij verwijst in dit verband naar een rapport van de Human Rights Watch van 12 november 2009, naar rapporten van eind 2009 van Noorse en Griekse NGO's, naar een arrest van het EHRM van 7 februari 2000, naar een “interim-measure” die door het EHRM is toegekend op 22 januari 2009 in een zaak tegen Frankrijk, naar het rapport van de heer Hammarberg van de Raad van Europa van eind 2008.

Het recente verslag van de Raad van Europa laat niet toe om te besluiten dat er in casu enig risico bestaat dat verzoeker het risico loopt zonder meer gerepatrieerd te worden naar zijn land van herkomst. Er dient in dit verband trouwens op gewezen te worden dat in antwoord op de kritische bemerkingen van de Raad van Europa de Griekse overheid bevestigde geen kandidaat-vluchtelingen naar hun land van herkomst te repatriëren (“None of the asylum applicants are removed from our country, unless the relevant procedure is finalized, according to article 33, par. 1 of the Geneva Convention, article 3 of the E.H.R.C. and other international Legal instruments. Additionally: after the finalization of the asylum procedure, no alien is transferred to a third country, where it is presumed that their lives or liberties are endangered (nor refoulement clause).”) Het rapport van de Human Rights Watch heeft het volgens verzoeker over het *“dysfunctionele asielsysteem en detentiemisbruiken”* en toont bijgevolg niet aan dat Griekenland vreemdelingen teruggestuurt naar hun land van herkomst vooraleer ze een asielaanvraag konden indienen. De rapporten van de Noorse en de Griekse NGO'S maken melding van asielzoekers die gedeporteerd werden naar Turkije zonder dat ze in Griekenland een asielaanvraag hadden kunnen indienen en in Turkije het gevaar lopen om te worden teruggestuurd naar hun land van herkomst. Los van de vraag naar de concrete omstandigheden van deze zaak wijst de Raad erop dat een staat de mogelijkheid heeft om vreemdelingen die illegaal het land binnenkomen en geen asielerzoek indienen terug te drijven of te repatriëren en om hierbij eventueel gebruik te maken van terugnameakkoorden. Verzoeker toont evenmin aan dat zijn dossier vergelijkbaar is met de zaak bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gekend onder nummer 44989/08. Deze zaak betreft bovendien enkel een “interim measure” in toepassing van “Rule 39” van de “Rules of Court” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, een maatregel die wordt genomen in afwachting van de behandeling van het verzoekschrift door het Europees Hof.

Verzoeker blijft dan ook in gebreke aan te tonen dat er enig risico bestaat dat hij in strijd met artikel 33 van de Vluchtelingenconventie op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst zonder dat zijn asielerzoek zou onderzocht zijn en hij daardoor het slachtoffer dreigt te worden van folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoeker nochtans aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wees er trouwens reeds op dat geen gegevens beschikbaar waren waaruit kon afgeleid worden dat Griekenland vreemdelingen zonder meer repatrieerde naar Afghanistan (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“On the evidence before it, Greece does not currently remove people to Iran (or Afghanistan, Iraq, Somalia or Sudan (...)) so it cannot be said that there is a risk that the applicant would be removed there upon arrival in Greece.”*)

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“derde middel:

schending van artikel 8 e.v.r.m.: recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven juncto artikel 3 e.v.r.m.: verbod op foltering, menswaardig leven

schending van artikel 10 van het EG verdrag;

schending van de zorgvuldigheidsplicht

2.3.1. Door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de Griekse Staat veroordeeld op 12 juni 2009 met betrekking tot de opsluiting van asielzoekers (arrest van 11 juni 2009, S.D. c. Grèce, <http://cmiskp.echr.coe.int/tkpl97/view.asp?action=html&documentId=851178&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>).

Het is belangrijk vast te stellen dat het EHRM zich steunt op de nationale en internationale rapporten zoals ook door de verzoekende partij in huidige procedure worden aangehaald. Dat het EHRM stelt dat de Griekse autoriteiten niet in staat zijn om voldoende informatie te geven om de inhoud van de aangehaalde rapporten te weerleggen.

Indien de verzoekende partij naar Griekenland wordt teruggestuurd, dan blijkt duidelijk uit de rapporten van nationale en internationale organisatie dat verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland niet volstaan om menswaardige situatie te garanderen.

Daarnaast zijn de detentiecentra in Griekenland onmenselijk en de omstandigheden van de aanhoudingen mensonwaardig.

Blijkbaar werd de verzoekende partij niet eens naar het detentiecentrum op Lesbos, Mitilini, nl. 'Pagani' gebracht maar opgesloten in een donkere kamer in het politiebureau gedurende 10 dagen.

Aldaar heeft hij geen dokter gezien, geen sociale assistent, geen juridische bijstand gekregen, geen tolk.

2.3.2. Reeds in 2008 werd de slechte opvangsituatie door het UNHCR aangekaart: "UNHCR position on the return of asylum seekers to Greece under the 'Dublin Regularation" dd. 15 april 2008. Dit standpunt van het UNCHR is tot op heden actueel en werd herhaald in de brief aan Minister Turtelboom van 2 april 2009:

"Tenslotte zijn de omstandigheden waarin asielzoekers worden opgevangen bepalend opdat redelijkerwijs van hen kan worden verondersteld om de uitkomst betreffende hun asielverzoeken in Griekenland af te wachten. De opvang van asielzoekers is echter nog steeds ontoereikend en onvoldoende. Bijgevolg zijn veel asielzoekers, inclusief families, dakloos en kunnen zij geen toegang krijgen tot minimale hulpverlening en passende doorverwijzingsmechanismen."

Met betrekking tot de oorlogssituatie in Afghanistan zijn de beslissing van de Italiaanse Raad van State, dd. februari 2009, waarbij de repatriëring van Afghanen naar Griekenland geschorst werd op basis van het standpunt van het UNHCR van april 2008, relevant.

« Conseil d'Etat Italien : suspend le transfert en Grèce de trois demandeurs asile afghans (18/02/09) Le Conseil d'état dans une ordonnance prise le 3 février dernier a suspendu le transfert en Grèce aux sens de la « reglement Dublin » de trois demandeurs asile afghans. Les juges ont motivé la décision a la lumière des « dommages irréparables » qu'ils pourraient encourir tels que rapportés dans le position paper"; du Unhcr du 15 avril 2008 ; <http://www.programmaintegra.it/modules/news/article.php?Storyid=3804>)

De Commissioner Thomas Hammarberg haalt ook deze problematiek aan in zijn rapport van 4 februari 2009. De situatie is sedert dien nog niet veranderd.

Recentelijk werd dit erbarmelijke situatie voor de opvang van asielzoekers bevestigd in een persartikel:

"la Grèce fait face à un afflux de migrants clandestins qui tentent de rejoindre l'Europe occidentale. Des milliers de personnes squattent dans des conditions très précaires. La police arrête les clandestins, mais les rares centres de rétention débordent et les expulsions sont délicates à mener. La police grecque rêve donc de récupérer des terrains désaffectés pour construire de nouveaux centres, ce qui ne fait généralement pas le bonheur des riverains." (Ta nea, Grèce : des centres de rétention pour faire face à l'afflux des migrants du 13 mai 2009, <http://balkans.courriers.info/article12843.html>.)

Dit wordt ook opnieuw bevestigd in het rapport van het Rode Kruis - Caritas Oostenrijk :

« According to our interview partners there are in total about 700 — 1000 accommodation places for asylum seekers in Greece. About 300-330 of these are entirely funded by the Greek government at the Hellenic Red Cross Lavrio Refugee Reception Center (HRC/LRRC). The remaining facilities are operated by NGOs, mainly with EUfunding.

In 2008 about 20.000 asylum applications were lodged in Greece. At the same time there is a backlog of open asylum procedures of about 30.000. From the numbers alone it follows that the vast majority of asylum seekers can not be accommodated by the Greek government.

Asylum seekers who are not fortunate enough to get accommodated in one of the centers are not accommodated by the Greek government and do not receive any financial assistance by the government to finance private accommodation. Therefore most asylum seekers are forced to share small rooms with friends or relatives, live in abandoned houses, public gardens, parks or in the streets of Athens, or to spend their nights in so-called 'Afghani hotels'

Dublin returnees are facing the same problems concerning accommodation as other asylum seekers. There is no prioritization of Dublin cases "

(pagina 9 en 10, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a93fbbf2.html>)

Het sturen van de verzoekende partij naar een land, Griekenland, waar hij met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG zal worden opgevangen, vormt in hoofde van België een schending van diezelfde richtlijn, evenals een schending van artikel 3 E.V.R.M., en van het zorgvuldigheidsplicht die rust op de verwerende partij bij het nemen van bestuurlijke beslissingen en artikel 10 van het EG - Verdrag.

2.3.3. Zoals reeds uitvoerig hierboven uiteengezet zou het terugsturen van de verzoekende partij naar Griekenland een artikel 3 E.V.R.M. tot gevolg hebben.

'However, the Court's case-law does not exclude that treatment which does not reach the severity of 'Article 3 treatment may none the less breach Article 8 in its private-life aspect where there are sufficiently adverse effects on physical and moral integrity'

(zie Costello-Roberts v. the United Kingdom, judgment of 25 March 1993, Series A no. 247-C, pp. 60-61, § 36).

"75. Any interference with Article 8 rights will infringe the Convention if it does not meet the requirements of paragraph 2 of Article 8. It is therefore necessary to determine whether the interference was "in accordance with the law ", motivated by one or more of the legitimate aims set out in that paragraph, and "necessary in a democratic society" (zie Nyanzi v. The United Kingdom, judgement of 8 July 2008)⁷

"47. "Private life" is a broad term not susceptible to exhaustive definition. The Court has already held that elements such as gender identification, name and sexual orientation and sexual life are important elements of the personal sphere protected by Article 8 (see, for example, Dudgeon v. the United Kingdom, judgment of 22 October 1981, Series A no. 45, pp. 18-19, § 41; B. v. France, judgment of 25 March 1992, Series A no. 232-C, pp. 53-54, § 63; Burghartz v. Switzerland, judgment of 22 February 1994, Series A no. 280-B, p. 28, § 24; and Laskey, Jaggard and Brown v. the United Kingdom, judgment of 19 February 1997, Reports 1997-1, P- 131, § 36). Mental health must also be regarded as a crucial part of private life associated with the aspect of moral integrity. Article 8 protects a right to identity and personal development, and the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see, for example, Burghartz, cited above, opinion of the Commission, p. 37, § 47, and Friedl v. Austria, judgment of 31 January 1995, Series A no. 305-B, p. 20, § 45). The preservation of mental stability is in that context an indispensable precondition to effective enjoyment of the right to respect for private life." (zie Bensaid v. The United Kingdom, judgement of 6 February 2001)

Het UNHCR bepaalt in haar "Handbook on Procedures and criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", januari 1992:

"790. It should be recalled that an applicant for refugee status is normally in a particularly vulnerable situation. He finds himself in an alien environment and may experience serious difficulties, technical and psychological, in submitting his case to the authorities of a foreign country, often in a language not his own. His application should therefore be examined within the framework of specially established procedures by qualified personnel having the necessary knowledge and experience, and an understanding of an applicant 's particular difficulties and needs. "

Gelet op de praktijk in Griekenland ten aanzien van kandidaat vluchtelingen die door vele nationale en internationale organisaties in rapporten wordt weergegeven, is zullen de verzoekende partij in een situatie van extreme onzekerheid komen."

2.3.2. In de nota verwijst verwerende partij naar haar repliek op het tweede middel en verwijst zij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt verwerende partij vast dat verzoeker niet op concrete wijze uiteenzet hoe zijn privé-leven geschonden zou zijn. De bestreden beslissing werd genomen op correcte wijze, conform de ter zake toepasselijke rechtsregels en conform het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat verwerende partij niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De stelling van verzoeker dat zijn rechten in Griekenland

zouden worden geschonden, is hypothetisch. Verzoeker dient zijn rechten in Griekenland uit te putten en zo hij daar onregelmatig zou worden behandeld of zo zijn asielaanvraag niet zou worden behandeld –wat geenszins vaststaat- kan hij zich tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog zijn recht te verkrijgen.

2.3.3. In de repliekmemoorie volhardt verzoeker in het inleidend verzoekschrift.

2.3.4. De Raad herhaalt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn interview op 29 mei 2009 verklaard heeft geen asiel te hebben aangevraagd in Griekenland en dat België de keuze van de smokkelaar was. Verzoeker verklaarde in Griekenland te zijn opgepakt en er tien dagen te zijn opgesloten: zijn vingerafdrukken werden er genomen en hij kreeg een bevel om het land te verlaten. In de brief van 30 juli 2009 bevestigt de advocaat van verzoeker deze gegevens. Verzoeker heeft dus nooit verklaard dat hij Griekenland heeft verlaten omdat zijn opvang er niet gewaarborgd werd of dat hij behandeld werd op een wijze die strijdig is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 11 juni 2009 (S.D. c. Grèce) waarbij Griekenland werd veroordeeld met betrekking tot de opsluiting van asielzoekers. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland en na een vasthouding van tien dagen in een politiebureau werd vrijgelaten. Verzoekers geval kan dan ook niet vergeleken worden met het geval dat aanleiding gaf tot dit arrest. De Raad benadrukt dat in dit arrest duidelijk de plaats van opsluiting van de vreemdeling in kwestie werd vastgesteld alsmede de verblijfsduur (punt 49 van het arrest: *“En espèce, la Cour relève que le requérant a été placé au centre de détention de Soufli du 12 mai au 10 juillet 2007. Par la suite il a été transféré au centre de détention pour étrangers de l’Attique (Petrou Rali), où il a été détenu pendant six jours.”*) Na de vergelijking van betrokkene gedetailleerde verklaringen aangaande de verblijfsomstandigheden in deze detentiecentra en beschrijvingen ervan in rapporten van internationale organisaties komt het EHRM tot de volgende conclusie in punt 53 van het arrest: *“Eu égard à ce qui précède, la Cour estime que les conditions de détention du requérant, en tant que réfugié et demandeur d’asile, combinées à la durée excessive de sa détention et de pareilles conditions, s’analysent en un traitement dégradant”*.

Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer in mensonwaardige omstandigheden zal opgevangen worden in Griekenland, meer bepaald in de *“verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland (die) niet volstaan om menswaardige situatie te garanderen”*, temeer daar in de bestreden beslissing gesteld wordt: *“De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden”*. Verzoeker kan dan ook niet dienstig stellen dat hij *“met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG zal worden opgevangen”*.

Waar verzoeker verwijst naar het rapport van het UNHCR van 15 april 2008, de brief van het UNHCR aan de toenmalige minister van Migratie- en asielbeleid van 2 april 2009, een beslissing tot schorsing van een uitwijzing van Afghansen naar Griekenland door de Italiaanse Raad van State in februari 2009, het rapport van de heer Hammarberg van de Raad van Europa van 4 februari 2009, een persartikel en het rapport van het Rode Kruis - Caritas Oostenrijk, die allemaal verwijzen naar de problematische opvang van asielzoekers in Griekenland, merkt de Raad het volgende op. Het feit op zich dat er zich in Griekenland – net zoals in België trouwens – op het terrein nog een aantal praktische problemen stellen die nu eenmaal verbonden zijn aan de massale en vanzelfsprekend onaangekondigde komst van grote aantallen vreemdelingen, laat niet toe om te besluiten dat er een risico bestaat dat verzoeker in een situatie zal gebracht worden die van die aard is dat er effectief kan gesproken worden van een foltering of een vernederende behandeling of bestraffing. Uit het feit dat de Griekse autoriteiten slechts een gelimiteerd aantal plaatsen hebben die specifiek voorbehouden zijn voor asielzoekers kan niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker zal onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. Het is tevens niet betwist dat de richtlijn 2003/9/EG in de Griekse nationale wetgeving is omgezet, zodat verzoeker in Griekenland steeds een aangepaste opvang kan opeisen en waar nodig via gerechtelijke weg kan afdwingen.

Verzoeker toont niet aan dat de door hem toegelichte tekortkomingen in het Griekse opvangsysteem toelaten, wat hem betreft, te besluiten tot een mogelijk risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Wat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, toont verzoeker met de eenvoudige verwijzing naar een arrest van het EHRM van 25 maart 1993 waarin volgens verzoeker ondermeer gesteld wordt: *“However, the Court’s case-law does not exclude that treatment which does not reach the severity of Article 3 treatment may nonetheless breach Article 8 in its private-life aspect where there are sufficiently adverse effects on physical and moral integrity”*, geen schending aan van artikel 8 van het EVRM en a fortiori niet van 3 artikel van het EVRM. Dezelfde vaststelling geldt voor de verwijzing naar het arrest van 6 februari 2001 waarin wordt gesteld dat mentale gezondheid ook moet beschouwd worden als een cruciaal deel van het privé-leven, verbonden met het aspect van morele integriteit. Uit de stukken van het dossier blijkt trouwens dat verzoeker nooit melding heeft gemaakt van mentale gezondheidsproblemen.

Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers eenvoudige verwijzing naar een uitspraak uit het UNHCR *“Handbook on Procedures and criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, januari 1992”*. Een eenvoudige verwijzing naar een bepaling van dit handboek volstaat niet om een schending van de artikelen 3 of 8 van het EVRM aan te tonen.

Verzoeker geeft bijgevolg enkel een louter theoretische uiteenzetting inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Vervolgens merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een inmenging van de overheid zou uitmaken in het privéleven van verzoeker. Verzoeker beschikt immers over geen enkel verblijfsrecht in het Rijk en de bestreden beslissing wijzigt zijn verblijfstoestand niet. Artikel 8 van het EVRM kan ook niet beschouwd worden als een vrijgeleide dat toelaat asiel- en immigratiereglementering naast zich neer te leggen. Uit het feit dat een asielzoeker niet weet op welke wijze hij in een ander land zal onthaald worden, kan geenszins een schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden.

Zelfs indien de bestreden beslissing al zou moeten beschouwd worden als een inmenging van de overheid in het privéleven van verzoeker (quod non) dan nog moet vastgesteld worden dat deze ‘inmenging’ mogelijk is overeenkomstig artikel 8, tweede lid van het EVRM. De tussenkomst van de overheid is immers zowel in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als in de bepalingen van de Verordening 343/2003 voorzien en is in een democratische samenleving noodzakelijk met het oog op de bescherming van het economisch welzijn van het land en de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen. De Verordening 343/2003 leidt er immers toe dat voor elke asielzoeker duidelijk één land aangeduid wordt dat verantwoordelijk is voor de behandeling van diens asielaanvraag. Op deze wijze wordt voorkomen dat een vreemdeling gelijktijdig of achtereenvolgens asielaanvragen indient die door verschillende landen dienen onderzocht te worden wat tot gevolg zou hebben dat de behandelingstermijn van een asielverzoek zou oplopen waardoor de asielzoekers langer in onzekerheid zouden gelaten worden en waardoor de beschikbare middelen per land ook zouden dienen aangewend te worden ten aanzien van een groter aantal personen, wat de kwaliteit van de opvang en begeleiding in de verschillende landen niet ten goed zou komen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert ten slotte de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 10 van het EG-verdrag.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen dat de Griekse overheden verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielverzoek. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan derhalve niet worden aangenomen.

Nu de bestreden beslissing mede gebaseerd is op de Verordening 343/2003 kan niet gesteld worden dat het bestuur niet *“de algemene of bijzondere maatregelen heeft genomen om de uit de handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren”*, zodat geen schending van artikel 10 van het EG-Verdrag wordt aangetoond.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 10 van het EG-Verdrag en van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET